

Μάριος Καρακατσάνης

Αντίθετοι Κόσμοι

Αντίθετοι κόσμοι

Η πρώτη φορά που ο Σέλντον είδε έναν Λιλιβήθρα, ήταν στην τρυφερή ηλικία των εννέα ετών. Για τίποτα στον κόσμο δεν θα μπορούσε να ξεχάσει τα γεγονότα που στιγμάτισαν ολόκληρη την ζωή του, από εκείνη την τραγική περίοδο της ζωής του και μετά. Όταν ένωσε για πρώτη φορά το περίεργο άγγιγμα του πατέρα του επάνω στο εύθραυστο κορμάκι του, νόμιζε στην αρχή ότι ήταν κάποιου είδους παιχνίδι, μα σύντομα διαπίστωσε πως ο πατέρας του δεν έπαιζε καθόλου. Ξαφνικά άρχισε να τον πονάει και να τον τραντάζει βίαια, μα όσο εκείνος έκλαιγε και φώναζε, τόσο ο πατέρας του τον πονούσε περισσότερο.

Και τότε εμφανίστηκε εντελώς ξαφνικά ένα μικρό πλασματάκι που ξεπήδησε παιχνιδιάρικα πίσω από το ξύλινο προσκέφαλο του κρεβατιού. Δεν ήταν μεγαλύτερο σε μέγεθος από την παλάμη του Σέλντον, ενώ το χρώμα ολόκληρου του σώματός του άλλαζε αποχρώσεις ανάλογα με τα συναισθήματα του μικρού αυτού πλάσματος.

Από την άλλη μεριά, τα ρούχα που φορούσε ήταν εντελώς συνηθισμένα. Αυτό το κοντό πράσινο σορτσάκι με το στενό λευκό φανελάκι τα είχε δει να τα φοράνε πάρα πολλά παιδάκια στην γειτονιά που έπαιζε τα απογεύματα ο Σέλντον. Τα παπούτσια του αστείου αυτού πλάσματος ήταν καφέ και έμοιαζαν με ξωτικού, μα το ίδιο το πλάσμα δεν έμοιαζε καθόλου με τα ξωτικά των παραμυθιών που του διάβαζε ορισμένα βράδια η μητέρα του. Ούτε μυτερά αυτιά είχε, ούτε καπέλο πάνω στο κεφάλι του. Και το σώμα του ήταν τόσο περίεργο έτσι που άλλαζε χρώματα κάθε φορά που εκείνο έκανε διάφορα πράγματα που επηρέαζαν την συμπεριφορά του! Στην αρχή όταν εμφανίστηκε ήταν όλο μωβ, μετά που προσπάθησε να κατέβει από το ξύλινο προσκέφαλο έγινε πράσινο και όταν έπεσε πάνω στο στρώμα άτσαλα τσαντίστηκε και έγινε κόκκινο σαν την φωτιά. Φτιάχνοντας ξανά τα ρούχα του που είχαν λίγο τσαλακωθεί, έγινε και πάλι μωβ.

Καθόταν εκεί και τον κοιτούσε με τα παιχνιδιάρικα ολοστρόγγυλα ματάκια του λέγοντάς του ότι όλα θα πάνε καλά. Και ακουμπώντας τα δάκρυα του μικρού Σέλντον στο ποτισμένο από αυτά σεντόνι, εναπόθεσε επάνω τους τα δικά του δάκρυα.

Και τότε όλος ο πόνος που ένιωθε πάνω στο κορμί του ο Σέλντον χάθηκε. Ύστερα από λίγο χάθηκε και ο πατέρας του αφού πρώτα του φόρεσε ξανά την πιζάμα του. Το μόνο που άκουσε για λίγα δευτερόλεπτα ήταν αυτό που θα του στοίχειωνε όλη του την ζωή. Ήταν ο λόγος που θα ξυπνούσε τα υπόλοιπα βράδια τρομαγμένος και λουσμένος μέσα στον ιδρώτα του. Ο φρικτός ήχος από το φερμουάρ του παντελονιού του πατέρα του.

Η μητέρα του Σέλντον ήταν μια πολύ αδύναμη και άβουλη γυναίκα, που ενώ ήξερε τι συνέβαινε, ποτέ δεν έκανε κάτι για να το σταματήσει αυτό. Πώς θα μπορούσε άλλως τε; Αφού ήξερε τι θα την περίμενε αν τολμούσε έστω και να σκεφτόταν κάτι τέτοιο. Ή τουλάχιστον αυτό ήθελε να σκέπτεται επειδή την βόλευε, επειδή της σκίαζε έστω και για λίγο τις τύψεις της.

-Για σου Σέλντον! άκουσε μια ψιλή φωνούλα να του απευθύνει.

Μα ο Σέλντον δεν του απάντησε. Αγκομαχώντας και προσπαθώντας να πάρει μερικές ανάσες, κοιτούσε να συνέλθει παρατηρώντας τον απρόσμενο επισκέπτη του αμίλητος και ταραγμένος.

-Θες μήπως να φύγω; τον ρώτησε το περίεργο πλασματάκι κάνοντας να φύγει.

-Όχι... άκουσε με μεγάλη του χαρά την, κατά τα άλλα ταλαιπωρημένη, φωνή του Σέλντον.

-Εμείς οι δύο μπορούμε να γίνουμε πολύ καλοί φίλοι ξέρεις! του είπε γεμάτο ενθουσιασμό το περίεργο αυτό πλάσμα.

-Επέτρεψε μου όμως να σου συστηθώ! Είμαι ένας **Λιλιβήθρας!** του είπε κορδώνοντας το μικροσκοπικό του κορμί γεμάτο περηφάνια.

-Λιλιβήθρας; επανέλαβε ο Σέλντον παραξενεμένος.

-Ναι μικρέ, αλλά και τεράστιε φίλε μου! Δεν έχεις ξανακούσει για τους Λιλιβήθρες; τον ρώτησε δείχνοντας έκπληκτος από την ερώτηση του Σέλντον.

-Όχι... ποτέ... απάντησε λίγο διστακτικά ο Σέλντον.

-Ω... μα τις χίλιες Αστρολαμπίδες!!! Ανήκουστο!!! φώναξε ο Λιλιβήθρας πιάνοντας το κεφάλι του, δείχνοντας ότι δε μπορούσε να πιστέψει σε αυτό που άκουσε.

-Αστρολαμπίδα; έκανε ξανά ο Σέλντον όλο απορία.

-Θες να πεις ότι ούτε αυτές τις ξέρες; ρώτησε κοιτάζοντας τον τεράστιο φίλο του με τα ορθάνοικτα και όλο απορία ματάκια του.

Κουνώντας το κεφάλι του αρνητικά, ο Σέλντον άρχισε να βρίσκει σιγά, σιγά την παιδική του αθωότητα, την περιέργεια να μάθει πράγματα.

-Θα μου πεις; ρώτησε τον Λιλιβήθρα ξεχνώντας για λίγο τον τρόπο που είχε βιώσει μέχρι και πριν λίγο.

Ακούγοντας αυτή την ερώτηση, το μικρό πλασματάκι χαμογέλασε γεμάτο ικανοποίηση, λες και κάποιο σχέδιο που είχε στο μυαλό του μόλις είχε πραγματοποιηθεί.

-Μα φυσικά και θα στα πω! Δεν υπάρχει κανείς στον δικό σας κόσμο που να μην γνωρίζει για τους Λιλιβήθρες! Μπορεί να τις ξέχασαν μεγαλώνοντας, μα εσύ είσαι ακόμα πολύ μικρός για να τις αγνοείς! του είπε με σοβαρό ύφος κουνώντας τα χεράκια του στον αέρα, θέλοντας να δώσει έμφαση σε αυτά που έλεγε.

-Άκουσέ με λοιπόν πολύ προσεκτικά...

Ο Σέλντον βρίσκοντας ξανά το παιδικό του χαμόγελο, κούρνιασε το πονεμένο του κορμάκι σε μια γωνιά τού κρεβατιού και παίρνοντας το πολύχρωμο μαξιλάρι του αγκαλιά, έδειξε ότι ήταν έτοιμος να ακούσει.

-Ο κόσμος όπου ζούμε εμείς οι Λιλιβήθρες, δεν είναι βγαλμένος μέσα από τις δικές σας ιστορίες! Το καλύτερό σας παραμύθι ωχριά σε ομορφιά μπροστά στον δικό μας κόσμο! Η Λιλιβηθρούπολη απ' όπου πήραμε και το όνομά μας, είναι μέρος μιας μικρής μεν, αλλά ωστόσο πολύ σημαντικής διάστασης όπου ζουν διάφορα πλάσματα, ανάμεσα τους και εμείς...

-Τι είναι διάσταση; τον διέκοψε ο Σέλντον γεμάτος απορία.

-Καλή ερώτηση μικρέ μεγαλώσομε φίλε μου! Φαντάσου ένα μέρος όπου ενώ υπάρχει, ωστόσο κανείς δεν μπορεί να το δει! του εξήγησε ο Λιλιβήθρας όσο ποιο απλά μπορούσε.

-Και γιατί δεν μπορεί να το δει αφού υπάρχει; ρώτησε ξανά ο Σέλντον θέλοντας να μάθει τα πάντα.

-Και να σου εξηγούσα δεν θα καταλάβαινες, τεράστιέ μου φίλε! Ας πούμε ότι δεν μπορεί να τον δει επειδή δεν είναι άξιος να μπορεί να γίνει μέρος ενός άλλου κόσμου!

-Και πώς γίνεται κανείς άξιος; ρώτησε για άλλη μια φορά ο Σέλντον διψώντας για να ακούσει την απάντηση.

-Αυτό σου υπόσχομαι ότι θα στο πω όταν φτάσει η ώρα! Και να ξέρεις ότι ένας Λιλιβήθρας κρατάει **πάντα** τον λόγο του! του απάντησε το πλάσματάκι κουνώντας τα χεράκια του πέρα δώθε.

Δείχνοντας ευχαριστημένος ο Σέλντον από την υπόσχεση του μικροσκοπικού του φίλου, χαμογελώντας του έκανε νόημα να συνεχίσει.

-Τίτι έλεγα... Α ναι! Όλοι οι Λιλιβήθρες ζουν και συνυπάρχουν αρμονικά με όλα τα πλάσματα του κόσμου μας, εκτός από τον Γουάκας! Ένα αντιπαθέστατο δημιούργημα το οποίο έρχεται και μας τρώει τα σπαρτά, καταστρέφοντας κυριολεκτικά ό,τι βρει στο πέρασμά του, συνέχισε την αφήγησή του ο Λιλιβήθρας αρχίζοντας να παίρνει ένα έντονο κόκκινο χρώμα κάθε φορά που αναφερόταν στον Γουάκας.

-Τι είναι το Γουάκας; διέκοψε ξανά ο Σέλντον κάνοντας το μικρό πλάσματάκι να διατηρήσει το κόκκινο του χρώμα.

-Μμμμμ...Φαντάσου ένα πλάσμα που έχει το σώμα αυτού που εσείς αποκαλείτε πίθηκο, και το κεφάλι ενός άλλου ζώου που το ονομάζετε λιοντάρι. Κάπως έτσι μοιάζει...

-Αααα! Ένας λιονταροπίθηκος!!!! αναφώνησε γεμάτος ενθουσιασμό ο Σέλντον.

-Όοοοχι! Ένας Γουάκας! τον διόρθωσε ο Λιλιβήθρας.

-Μα αφού είπες ότι...

-Είπα ότι μοιάζει, όχι ότι είναι έτσι ακριβώς! τον διέκοψε νευριασμένος ο Λιλιβήθρας έχοντας γίνει κατακόκκινος από τον εκνευρισμό του.

Μα ήταν τόσο αστείος έτσι όπως τον έβλεπε ο Σέλντον να κάνει, που δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα μικρό αθώο γέλιο.

-Αν τον έβλεπες δε θα γελούσες καθόλου... του είπε το καλοκάγαθο πλάσμα αρχίζοντας να γίνεται μωβ ξανά.

-Εκτός από το Γουάκας έχουμε και τον χιονούλι, ένα άλλο μεγάλο πλάσμα, ευτυχώς πολύ πιο ήρεμο, τον οποίο

αρκετοί άνθρωποι τον έχετε δει και τον έχετε ονομάσει "Μονόκερο". Βλέπεις του αρέσει να έρχεται συχνά στην δική σας διάσταση, γιατί όταν το Γουάκας καταστρέφει τα πάντα, μόνο σε εσάς βρίσκει τροφή...

Βλέποντας πόσο πολύ είχε κερδίσει το ενδιαφέρον του Σέλντον με αυτά που έλεγε, ο Λιλιβήθρας όλο καμάρι και περηφάνια συνέχισε την αφήγηση του.

-Το καμάρι του τόπου μας όμως, είναι οι Αστρολαμπίδες οι ουρανοστεκούμενες! **Οι οποίες...** φώναξε με έμφαση πριν προλάβει να τον διακόψει ξανά ο Σέλντον.

-...την ημέρα πετάνε ανάμεσά μας με τα σωματάκια τους να ακνοφέγγουν στο φως της μέρας, ακούγοντας ιστορίες και παραμύθια που λέμε στα παιδιά μας και το βράδυ πάνε όλες μαζί και στέκονται ακίνητες ψηλά στον ουρανό, σχηματίζοντας πολλές φορές όμορφα σχέδια από τα παραμύθια που άκουγαν όλη την μέρα, κεντώντας έτσι τον σκοτεινό ουρανό με το υπέρλαμπρο πια φως τους!

-Ωωω... αναφώνησε εκστασιασμένος ο Σέλντον, μένοντας με ανοικτό το στόμα.

-Ναι βέβαια... μουρμούρισε φουσκώνοντας όλο καμάρι ο Λιλιβήθρας.

-Λουλούδια έχετε; άκουσε να τον ρωτάει ο Σέλντον με λαχτάρα δείχνοντάς του ότι αγαπούσε πολύ τα άνθη.

-Τα ωραιότερα που μπορείς να βρεις σε όλες τις διαστάσεις μαζί!!! αναφώνησε πιο περήφανος από ποτέ.

-Αν και τώρα που το σκέφτομαι... δεν μπορείς να βγεις από τον κόσμο σου, οπότε από αυτά που έχεις δει εδώ, τα δικά μας είναι πολύ ομορφότερα!!! είπε καταλήγοντας και πάλι στο ίδιο συμπέρασμα.

-Για να καταλάβεις τα δικά μας λουλούδια το βράδυ υπό το φως των Αστρολαμπίδων, έρχονται και ριζώνουν μια για πάντα έξω από το σπίτι του Λιλιβήθρα που τα ίδια τα λουλούδια έχουν επιλέξει!

-Τι εννοείς έρχονται; τον ρώτησε ξανά μη μπορώντας να κρατήσει την απορία του, βλέποντας το πλασματάκι να γίνεται λίγο ροζ καταλαβαίνοντας ότι είχε αρχίσει ο φίλος του να εκνευρίζεται και πάλι.

-Περπατάνε! Πως το λέτε εσείς εδώ; Άσχετα από που θα τα κάνει η βροχή και οι σπόροι μας να φυτρώσουν, αυτά έρχονται έξω από την πόρτα μας! του απάντησε νευριασμένα από τις απανωτές απορίες του Σέλντον, δείχνοντας ότι προφανώς δεν ήταν και τόσο εξοικειωμένος σε διαλόγους με όντα που δεν γνώριζαν τον κόσμο του.

Αλλά όσο νευρικός και αν ήταν αυτός ο Λιλιβήθρας, ήταν τόσο μικρός και γλυκός, που ο Σέλντον πέρα από το να γελάει κάθε φορά που τον έβλεπε να νευριάζει, δεν έκανε αλλά και δεν ένοιωθε τίποτε άλλο μέσα του.

-Με ποιον μιλάς Σέλντον; άκουσε άξαφνα την φωνή της μητέρας του πίσω ακριβώς από την πλάτη του.

Σαστισμένος ο Σέλντον γυρνώντας απότομα, κοίταξε προς την μητέρα του και αμέσως μετά ξαναγύρισε και κοίταξε εκεί που στεκόταν ο Λιλιβήθρας. Μα είχε εξαφανιστεί.

-Σε κανέναν μαμά... της απάντησε κοιτώντας την ξανά.

-Είσαι καλά αγόρι μου; τον ρώτησε με λυπημένο ύφος καϊδεύοντας το κεφάλι του, ξέροντας ότι αυτό ήταν πολύ λίγο μπροστά σε αυτό που θα έπρεπε πραγματικά να κάνει.

Μα ήταν τόσο δειλή.

Από εκείνη την μέρα και μετά, τίποτα πια δεν ήταν ίδιο για τον μικρό Σέλντον. Από την μια είχε χάσει με τον πιο φρικτό τρόπο την παιδική του αθωότητα, αλλά και ξενοιασιά και από την άλλη είχε ένα μικροσκοπικό πλασματάκι που του μιλούσε για κόσμους μαγικούς βγαλμένους μέσα από τα παραμύθια. Ήταν όντως αληθινός ο μικρός του φίλος ή ήταν ένα δημιούργημα της φαντασίας του που τον βοηθούσε να ξεπεράσει το κακό που του συνέβαινε, όπως είχε ακούσει μια φορά να λέει η μητέρα του σε μια φίλη της, αναφερόμενη στο πως εκείνη αντιμετώπιζε κάθε φορά τον βίαιο ξυλοδαρμό της από τον πατέρα του; Η μητέρα του δημιουργώντας έναν δικό της κόσμο, κατάφερνε να κρυφτεί εκεί και δεν μπορούσε κανείς να την αγγίξει όσο ήταν μέσα σ' αυτόν. Μπορεί το σώμα της να ήταν εκτεθειμένο σε κάθε είδους κτύπημα, η ψυχή της όμως έμενε αλώβητη σε κάθε είδους βαναυσότητα. Και όσο και αν την συμβούλευε η φίλη της να πάει στην αστυνομία και να τον καταγγείλει, εκείνη δεν ήθελε ούτε καν να ακούσει κάτι τέτοιο.

Τόσο πολύ τον φοβόταν. Ωστόσο της είχε υποσχεθεί ότι αν τα πράγματα χειροτέρευαν κάποια στιγμή, θα το έκανε. Μα αθέτησε την υπόσχεσή της, ίσως γιατί στον δικό της εγωιστικό και παράλογο κόσμο, ο γιος της δεν είχε καμία θέση. Της αρκούσε που δεν την άγγιζε πια ο άνδρας της.

Σ' αυτούς τούς δύο κόσμους λοιπόν ακροβατούσε ο Σέλντον, αδυνατώντας να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα, την πραγματικότητα από την φαντασία. Αυτό που ήξερε πάρα πολύ καλά όμως, ήταν ότι ο δικός του κόσμος ήταν απόλυτα αληθινός. Και η φρίκη που ζούσε ήταν τόσο ζωντανή για αυτόν, όσο και η μορφή τού παράξενου αυτού φίλου του. Που χωρίς αυτόν δε θα μπορούσε να αντέξει άλλο αυτό το αποτρόπαιο μαρτύριο. Γιατί, αν και μικρός, ήξερε πάρα πολύ καλά ότι μόνο αυτό τα πλάσμα είχε και μόνο σ' αυτό μπορούσε να στηρίξει όλες του τις ελπίδες, σπάζοντας έτσι με αυτές τις σκέψεις το ήδη εύθραυστο τζάμι της μοναξιάς του.

Στο σχολείο ο άλλοτε δημοφιλής και πάντα ευδιάθετος Σέλντον, είχε πλέον απομονωθεί κρατώντας αποστάσεις από τους φίλους του, που όποτε τον έβλεπαν έτρεχαν πάντα κοντά του λαχταρώντας να παίξουν ξανά όλοι μαζί. Μα εκείνος τους έδιωχνε λέγοντάς τους ότι δεν είχε όρεξη για παιχνίδια, προκαλώντας ποικίλα σχόλια εις βάρος του από παιδικά χείλη που δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί πραγματικά συνέβαινε. Μέχρι που δεν άργησε να τραβήξει και την προσοχή των δασκάλων του.

-Τι σου συμβαίνει Σέλντον; τον ρώτησε ο δάσκαλός του βλέποντάς τον να κάθεται μόνος του στον μικρό προαύλιο χώρο του σχολείου.

Κοιτώντας τον με ένα μελαγχολικό βλέμμα που δεν ήξερε πως να κρύψει, ο Σέλντον προσπάθησε να χαμογελάσει δείχνοντας ότι δεν είχε κάτι, ελπίζοντας ότι έτσι ίσως κατάφερε να θολώσει για λίγο τα νερά. Αλλά δυστυχώς για αυτόν, δεν κατάφερε να πείσει τον έμπειρο δάσκαλο του.

-Τίποτα κύριε Σπένσερ... Απλά δεν έχω όρεξη... του απάντησε κοιτώντας πάλι μπροστά του ο Σέλντον.

-Έγινε κάτι που πρέπει να μου πεις Σέλντον; Σε πείραξε κανείς στο σχολείο; τον ρώτησε γλυκά και με ειλικρινές ενδιαφέρον ο δάσκαλός του θέλοντας να μάθει όσα ποιο πολλά μπορούσε.

-Όχι κύριε κανένας...

Σκεπτόμενος ο δάσκαλός του πόσο πιο απλά μπορούσε να τον προσεγγίσει χωρίς να τον κάνει να νιώσει ότι τον ανακρίνει, προσπάθησε να φανεί όσο το δυνατόν πιο διακριτικός μπορούσε.

-Η μητέρα σου είναι καλά αγόρι μου; Έχω καιρό να την δω σε κάποια συνέλευσή μας! τον ρώτησε δήθεν αδιάφορα.

-Ναι, μια χαρά είναι κύριε! του απάντησε αμέσως δείχνοντας ότι δεν τον ενοχλούσε κάτι, κοιτώντας τον στα μάτια.

-Ο πατέρας σου; τον ρώτησε ξανά με τον ίδιο τρόπο.

Μα ο Σέλντον δεν απάντησε αμέσως σ' αυτό το ερώτημα. Γυρνώντας το κεφάλι του αλλού δάγκωσε λίγο τα χειλάκια του και αμέσως μετά απάντησε κάπως αδιάφορα.

-Κι αυτός καλά είναι...

Ο δάσκαλός του δεν ήθελε να ακούσει κάτι άλλο. Είχε κιάλας καταλάβει αρκετά από αυτά που ήθελε να μάθει, αλλά δεν άκουσε να του λέει ο Σέλντον. Η πείρα που είχε του έδειχνε ότι κάτι συνέβαινε στο σπίτι του Σέλντον με κύριο υπαίτιο τον πατέρα του και πρώτα από όλα ως άνθρωπος έπρεπε να κάνει κάτι.

-Εντάξει αγόρι μου, μη σε ενοχλώ άλλο! αν ποτέ όμως χρειαστείς κάτι να ξέρεις πως εγώ είμαι εδώ πάντα για εσένα! Εντάξει; του είπε με κατανόηση κάνοντας να καϊδέψει το κεφάλι του Σέλντον, μα βλέποντάς τον να τραβιέται απότομα, κατάλαβε ότι ίσως τα πράγματα να ήταν πιο σοβαρά απ' ό,τι φανταζόταν.

Φτάνοντας το μεσημέρι και ακούγοντας το κουδούνι του σχολάσματος, ο Σέλντον έκανε να ετοιμαστεί για να φύγει, μα ο κύριος Σπένσερ τον σταμάτησε.

-Ετοίμασε τα πράματά σου Σέλντον, αλλά σε παρακαλώ μη κατεβείς ακόμα. Θέλω να μιλήσω λίγο με την μητέρα σου... του είπε έχοντας πάντα ένα καλοσυνάτο χαμόγελο στα χείλη.

-Θα σε προσέχει η κυρία Ντάλντον όσο εγώ θα λείπω! συνέχισε ο κύριος Σπένσερ δείχνοντάς του την επιστάτρια του σχολείου καθώς εκείνη έμπαινε μέσα στην σχολική αίθουσα.

-Έκανα κάτι; ρώτησε κοιτώντας τον δάσκαλο του λίγο παραξενεμένος.

Ακούγοντας αυτό, εκείνος τον πλησίασε γρήγορα, αποφεύγοντας όμως να τον αγγίξει, και σκύβοντας προς το μέρος του είπε.

-Φυσικά και όχι! Απεναντίας τα πας πάρα πολύ καλά! Και αυτό ακριβώς είναι που θέλω να πω στην μητέρα σου! Έτσι ώστε να είναι περήφανη για εσένα και να σε καμαρώνει!

Και κλείνοντάς του το μάτι παιχνιδιάρικα, αποχώρησε από την αίθουσα, κοιτώντας όμως όλο νόημα την κυρία Ντάλντον.

Βλέποντας τον κύριο Σπένσερ να φεύγει κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω του, ο Σέλντον καθισμένος ακόμα στην θέση του κοιτούσε αμίλητος μία την κυρία Ντάλντον η οποία είχε ένα χαζό χαμόγελο αμηχανίας στα χείλη της και μία το απόλυτο κενό.

Περνώντας λίγη ώρα και αρχίζοντας να βαριέται, ο Σέλντον σηκώθηκε για λίγο από το θρανίο του θέλοντας να ξεπιαστεί. Πηγαίνοντας προς το παράθυρο και κοιτώντας λίγο προς τα έξω, είδε σε ένα απόμερο παγκάκι να κάθεται ο κύριος Σπένσερ με την μητέρα του. Παρατηρώντας τους προσεκτικά, είδε ότι μιλούσαν κάπως έντονα και ειδικότερα ο δάσκαλός του κουνούσε απότομα και νευρικά τα χέρια του, ακριβώς όπως έκανε και η μητέρα του όταν ήθελε να τον μαλώσει για κάτι άσχημο που πιθανόν να είχε κάνει. Βλέποντας την μητέρα του να σηκώνετε όρθια σκουπίζοντας απαλά τα μάτια της, ο Σέλντον γύρισε ξανά στην θέση του.

Περιμένοντας καρτερικά είδε επιτέλους την πόρτα της αίθουσας να ανοίγει και να μπαίνει μέσα ο κύριος Σπένσερ χαμογελαστός όπως πάντα.

-Η μητέρα σου σε περιμένει κάτω! Έλα! του είπε κάνοντάς του νόημα να τον ακολουθήσει.

Αρπάζοντας βιαστικά την βαριά σάκα του, ο Σέλντον έτρεξε πίσω από τον δάσκαλό του ανυπομονώντας να ακούσει από την μητέρα του ό,τι είχε να του πει.

-Καλό μεσημέρι να έχετε! είπε ο κύριος Σπένσερ χαιρετώντας και τους δύο σαν να μην συμβαίνει τίποτα, παραδίδοντας τον μικρό μαθητή του στην μητέρα του.

Εκείνη παίρνοντάς τον από το χέρι, απομακρύνθηκε από το σχολείο λέγοντας ένα ξερό “επίσης”.

Σε όλη την διαδρομή αμίλητοι και οι δύο, κυριολεκτικά έτρεχαν με τον Σέλντον να έχει λαχανιάσει, έχοντας από την μία την βαριά σάκα να του βαραίνει την πλάτη και από την άλλη την μητέρα του να τον τραβάει βιαστικά από το χέρι.

-Έχεις τρελαθεί τελείως; του φώναξε αμέσως μόλις μπήκαν μέσα στο σπίτι και κλείνοντας καλά ξανά την εξώπορτα.

-Αν το μάθει αυτό ο πατέρας σου, θα μας θάψει ζωντανούς και τους δύο μας! ούρλιαζε σαν υστερική πηγαίνοντας πάνω κάτω νευρικά δείχνοντας πόσο αγχωμένη ήταν.

Ο Σέλντον σαστισμένος την κοιτούσε με τα αθώα του ματάκια μη μπορώντας να καταλάβει τί ακριβώς είχε συμβεί. Δεν είχε πει τίποτα κακό για την οικογένειά του. Ήξερε να

κρατάει το στόμα του κλειστό. Τί μπορεί να της είπε ο δάσκαλός του και την αναστάτωσε τόσο πολύ; Αφού ο κύριος Σπένσερ είχε πει ότι θα έλεγε στην μητέρα του πόσο καλός μαθητής ήταν! Του είχε πει ψέματα λοιπόν; Και αν ναι, τότε τί της είπε; Και από που μπορεί να τα είχε μάθει; Τόσα πολλά ερωτήματα μέσα στο μικρό του μυαλουδάκι που κραυγάζαν για να πάρουν μια απάντηση! Μα δεν μπορούσε να του την δώσει κανείς.

-Δεν είπα τίποτα σε κανέναν μαμά! Στο ορκίζομαι! είπε βάζοντας τα κλάματα θέλοντας να απολογηθεί στην μητέρα του.

-Το ξέρω Σέλντον... Αν είχες πει κάτι, τώρα δε ξέρω ούτε και εγώ που θα βρισκόμασταν, του απάντησε κοιτώντας τον με ένα ύφος που έδειχνε ότι δεν αστειευόταν καθόλου.

-Μη νομίζεις ότι δε καταλαβαίνω τι περνάς... αλλά δυστυχώς έχουμε ανάγκη τον πατέρα σου και τα χρήματα που μας δίνει! Χωρίς αυτόν θα βρεθούμε και οι δύο στον δρόμο, μόνοι και πεινασμένοι...Και αν νομίζεις πως ο πατέρας σου είναι ένα τέρας, τότε δεν μπορεί να συλλάβει ούτε κατά διάνοια το μικρό σου κεφαλάκι πόσα τέρατα κυκλοφορούν εκεί έξω, που λαχταράνε κυριολεκτικά να ξεσκίσουν ένα μικρό και ανυπεράσπιστο παιδάκι όπως θα είσαι εσύ! κατέληξε θέλοντας να τον τρομοκρατήσει, πιστεύοντας ότι ίσως με αυτόν τον τρόπο τον συνέτιζε.

Αμίλητος ο Σέλντον την άκουγε με κατεβασμένο το κεφάλι, νιώθοντας ενοχές για ένα λάθος που ακόμα δεν είχε καταλάβει πότε και πώς το είχε διαπράξει. Έντρομος από τα λόγια της μητέρας του, άρχισε να σκέφτεται την φρίκη του κόσμου έτσι ακριβώς όπως του την περιέγραφε η γυναίκα που τον γέννησε. Και σίγουρα πρέπει να ήταν έτσι, αφού ακόμα και ο κύριος Σπένσερ που τον θεωρούσε καλό, ακόμα και αυτός τον είχε προδώσει λέγοντάς του ψέματα. Άρα όλοι οι άνθρωποι θα πρέπει να ήταν έτσι! Κακοί και ψεύτες. Ένωθε πλέον το βαρύ πέπλο της μοναξιάς να τον πλακώνει ακόμα περισσότερο, διαπιστώνοντας μέρα με την μέρα ότι όχι μόνο δεν μπορούσε να βρει ένα χέρι βοήθειας από πουθενά, αλλά και ότι ο κόσμος όπου ζούσε ήταν πολύ χειρότερος απ' ό,τι τον φανταζόταν.

Και τότε ξαφνικά μια απρόσμενη λάμψη φώτισε την πληγωμένη του ψυχή, δίνοντας του μια νέα πηγή ελπίδας. Μια

μικρή φωνή μέσα στο μυαλουδάκι του φώναζε ότι πάντα θα υπήρχε για αυτόν ο μαγικός κόσμος της Λιλιβηθρούπολης.

-Δεν θα πω τίποτα στον πατέρα σου για ό,τι συνέβη σήμερα. Θέλω να μου υποσχεθείς όμως ότι από εδώ και στο εξής θα προσπαθήσεις να φέρεις φυσιολογικά! Εν ανάγκη **προσποίησου**, πες **ψέματα!** Αρκεί να μην καταλάβει ποτέ κανείς τι συμβαίνει μέσα σε αυτό το σπίτι! **Κατάλαβες;** άκουσε την φωνή της μητέρας του καθώς του διέκοπτε απότομα τις σκέψεις.

Κουνώντας θετικά το κεφάλι ο Σέλντον, παίρνοντας την άδεια της, ανέβηκε τρέχοντας στο δωμάτιό του πετώντας επιτέλους από πάνω του την βαριά σάκα που τα σφικτά λουριά της είχαν αρχίσει να του πληγώνουν τον ώμο.

Μιας και ήταν η τελευταία μέρα της εβδομάδας, και την επομένη δεν θα είχε σχολείο, ξάπλωσε στο κρεβάτι του να ξεκουραστεί, καίδευοντας απαλά τον ώμο του που τον πονούσε.

Κοιτάζοντας το προσκέφαλο του κρεβατιού του, εκεί που είχε πρωτοδεί τον Λιλιβήθρα, θυμόταν τις όμορφες ιστορίες που του αφηγούταν. Έιχε περάσει μονάχα μία εβδομάδα από την μέρα που του είχε πρωτοεμφανιστεί. Θυμούμενος και τις αντιδράσεις τού μικρού αυτού πλάσματος κάθε φορά που τσαντιζόταν με τις ερωτήσεις που του έκανε, χαμογελούσε γεμάτος λαχτάρα για να τον ξαναδει.

-Λιλιβήθρα είσαι εδώ; ψιθύρισε όσο πιο σιγά μπορούσε ώστε να μην τον ακούσει πάλι η μητέρα του.

Μα δεν πήρε καμία απάντηση.

-Λιλιβήθρα; φώναξε ξανά λίγο εντονότερα.

Μα και πάλι δεν πήρε καμία απάντηση.

Δίχως να έχει τίποτε άλλο να κάνει, κουρασμένος όπως ήταν έγειρε για λίγο το κεφάλι του και αμέσως αποκοιμήθηκε.

“Σου είπα **ψέματα** Σέλντον! **Εγώ** μπορώ και μαθαίνω τα **πάντα!** ΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ”

Άκουσε να του λέει ο δάσκαλός του έχοντας μια έκφραση στο πρόσωπό του πολύ τρομακτική. Είχε γουρλώσει τα μάτια του και από το στόμα του έτρεχαν σάλια τα οποία πεταγόντουσαν παντού σε κάθε λέξη που τόνιζε. Στα χέρια του κρατούσε μια πλαστική κούκλα κλόουν που την κουνούσε πέρα

δώθε. Ξαφνικά βάζοντάς του την μπροστά στην μούρη άκουσε τον δάσκαλό του να λέει κάνοντας ψιλή την φωνή του, δήθεν ότι μιλούσε η κούκλα.

**“Ναιιι Σέλντον! Εμείς ξέρουμε τα πάντααααα!
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΞΕΦΥΓΕΙΣ!”**

Σηκώνοντας τα χέρια όσο πιο ψιλά μπορούσε, ο Σέλντον προσπαθούσε να προστατευτεί από την κούκλα που του έγδερνε το πρόσωπο καθώς του την έτριβε με δύναμη στην μούρη ο κύριος Σπένσερ. Και ξαφνικά εμφανίστηκε ένα Γουάκας, με σώμα πιθήκου και κεφάλι λιονταριού, ακριβώς όπως το φανταζόταν όταν άκουσε για πρώτη φορά γι’ αυτό. Κοιτώντας με την άκρη του ματιού του ο Σέλντον, είδε το Γουάκας να αρπάζει τον κύριο Σπένσερ και με τα σουβλερά του δόντια να τον κατασπαράζει, κάνοντας συγχρόνως χίλια κομμάτια τον κλόουν που κρατούσε στα χέρια του. Ύστερα ελευθερώνοντας έναν δυνατό βρυχηθμό ικανοποίησης, κοίταξε τον τρομαγμένο Σέλντον.

-Κανείς δε πρόκειται να σε ξανά πειράξει όσο βρίσκεσαι στον δικό μου κόσμο! Γιατί εδώ, το μόνο "τέρας" που υπάρχει... **ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ...** άκουσε να του λέει με μία ανθρώπινη και γλυκιά φωνή. Κι αμέσως εξαφανίστηκε.

Ξυπνώντας ο Σέλντον απότομα από το όνειρο που είδε, με το που άνοιξε τα μάτια του το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν ο πατέρας του που τον κοιτούσε με ένα περίεργο χαμόγελο στα χείλη.

Είχε πια βραδιάσει και το μόνο που ακούγονταν σε όλο το σπίτι, ήταν μερικά πνιγμένα ουρλιαχτά πόνου. Και ύστερα ένας φρικτός ήχος ενός φερμουάρ που κούμπωνε, σφραγίζοντας έτσι για άλλο ένα βράδυ το μαρτύριο ενός εννιάχρονου παιδιού που έβλεπε τον κόσμο του να καταρρέει σαν τους πύργους που έφτιαχνε μικρός στην άμμο κάποια ξέγνοιαστη καλοκαιρινή μέρα. Αυτές οι εποχές πλέον του φάνταζαν τόσο πολύ μακρινές!

Υστερα από αρκετούς μήνες σεξουαλικής κακοποίησης από τον πατέρα του και ψυχικής από την μητέρα του, που τον απειλούσε ότι αν μιλούσε σε κάποιον τότε θα βίωνε τον πραγματικό τρόμο, ο Σέλντον άρχισε να καταρρέει ολοκληρωτικά. Παρατηρώντας ο δάσκαλός του την ραγδαία πτωτική του τάση ακόμα και στα μαθήματα του, τον κάλεσε για άλλη μια φορά μέσα στον ίδιο μήνα να μιλήσουν.

-Πριν αρχίσεις να χαμογελάς πάλι Σέλντον λέγοντάς μου ότι όλα είναι μια χαρά, να σου ξεκαθαρίσω ότι οι προσπάθειές σου αυτές, δεν με έχουν πείσει ούτε μία φορά! Ξεκίνησε να του λέει με σοβαρό ύφος, θέλοντας να δοκιμάσει μια διαφορετική τακτική αυτή την φορά.

-Έκανα αρκετό καιρό υπομονή! Όμως πρέπει να καταλάβεις και εσύ πως ό,τι κάνω, το κάνω μονάχα για το καλό σου! Το καταλαβαίνεις αυτό; τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον με το ίδιο σοβαρό ύφος.

-Φυσικά κύριε Σπένσερ και το καταλαβαίνω, αλλά πραγματικά δεν έχω κάτι να σας πω! του απάντησε ο Σέλντον χαμογελώντας αδιάφορα προσπαθώντας να γίνει όσο το δυνατόν πιο πιστικός γινόταν.

-Μάλιστα... μουρμούρισε απογοητευμένος για άλλη μια φορά ο κύριος Σπένσερ.

-Αγόρι μου είναι ξεκάθαρο ότι κάτι άσχημο σου συμβαίνει... Αυτό δεν μπορείς να μου το αρνηθείς... Εσύ ήσουν ένας από τους καλύτερους μαθητές μου, το πιο χαμογελαστό παιδί του σχολείου! Και τώρα δε σε αναγνωρίζω! άκουσε να του λέει ο δάσκαλός του μαλακώνοντας λίγο την φωνή του.

Ο Σέλντον τον άκουγε αμίλητος με το κεφάλι κατεβασμένο, αποφεύγοντας επιμελώς να τον κοιτάζει στα μάτια την ώρα που του τα έλεγε αυτά. Από την μία ένιωθε την απόλυτη ανάγκη να του μιλήσει και να του τα πει όλα, αλλά από την άλλη θυμόταν τα λόγια της μητέρας του. Αν άνοιγε το στόμα του, τότε θα βίωνε την απόλυτη φρίκη όπως του έλεγε σχεδόν καθημερινά.

-Σέλντον ακούς αυτά που σου λέω; τον ρώτησε ο κύριος Σπένσερ βλέποντάς τον να κοιτάζει σαν χαμένος.

-Ναι... ναι κύριε Σπένσερ σας ακούω... του απάντησε δείχνοντας ακόμα σκεπτικός.

-Και τι έχεις να μου απαντήσεις σε όλα αυτά; τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον στα μάτια, λαχταρώντας να ακούσει μια κουβέντα από το στόμα του μικρού παιδιού που θα του ελευθέρωνε τα χέρια και θα μπορούσε επιτέλους να το βοηθήσει.

-Τίποτα... απάντησε για πολλοστή φορά ο Σέλντον επιλέγοντας να πράττει ακόμα αυτό που τον συμβούλεψε η μητέρα του.

Αναστενάζοντας γεμάτος απογοήτευση, ο κύριος Σπένσερ δεν ήξερε ποια τι άλλο μπορούσε να κάνει. Είχε δοκιμάσει κάθε μέθοδο που γνώριζε για να τον προσεγγίσει, μα πρώτη φορά έβλεπε ένα παιδί να είσαι τόσο πολύ τρομαγμένο.

-Εντάξει Σέλντον δεν θέλω να σε κουράσω άλλο, να ξέρεις όμως ότι η τακτική που ακολουθείς, όποιος και αν σε συμβούλεψε να το κάνεις, δεν πρόκειται να σε ωφελήσει πουθενά... κατέληξε να του λέει κάνοντάς του νόημα ότι ήταν ελεύθερος να φύγει.

-Κύριε Σπένσερ... άκουσε να του λέει ο Σέλντον λίγο πριν φύγει.

-Δεν έχει σημασία σε ποιον κόσμο ζει το σώμα μας.... του αποκρίθηκε κάπως διστακτικά.

-Αλλά σε ποιον ταξιδεύει η ψυχή μας... Γι' αυτό μην ανησυχείτε άλλο για εμένα...

Και χαμογελώντας του αυτή την φορά με ειλικρίνεια, έκλεισε γρήγορα την πόρτα πίσω του, αφήνοντας τον δάσκαλο του να αναρωτιέται τι ακριβώς εννοούσε με αυτά τα λόγια.

Φοβούμενος ότι το παιδί αυτό κινδύνευε πλέον και από τον ίδιο του τον εαυτό, αποφάσισε να καλέσει και τους δύο γονείς του σε έκτακτη συνάντηση. Σήμερα κιόλας αφού πρώτα συνεννοούταν και με τον διευθυντή του σχολείου, θα τους τηλεφώνουσε ώστε αύριο, τελευταία μέρα του σχολείου μιας και η καλοκαιρινή σαιζόν είχε φτάσει, θα τους μιλούσε κάνοντάς τους μια ιδιαίτερη και πολύ σοβαρή συζήτηση. Ήταν διατεθειμένος να τους απειλήσει κιόλας ότι θα φώναζε ακόμα

και την πρόνοια αν δεν σταμάταγαν αυτό που έκανε τόσο πολύ κακό στον ανήλικο γιο τους. Και το έκανε.

Φτάνοντας ο Σέλντον με την μητέρα του στο σπίτι, αφού έφαγαν μαζί το μεσημεριανό που είχε ετοιμάσει εκείνη από πριν, ο Σέλντον ανέβηκε στο δωμάτιό του για να ξεκουραστεί. Ακούγοντας το τηλέφωνο να χτυπάει δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία, μα ύστερα από λίγο είδε την μητέρα του να εισβάλει στο δωμάτιο τρέμοντας ολόκληρη.

-**Δεν κατάλαβες τίποτα από αυτά που σου είπα;** άρχισε να ουρλιάζει ταραγμένη.

-**Ξέρεις ποιος ήταν στο τηλέφωνο;** τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον με ένα ύφος έτοιμη να τον κατασπαράξει.

Μα πριν προλάβει να απαντήσει ο,τιδήποτε ο Σέλντον, εκείνη συνέχισε το παραλήρημα της.

-**Ο καθηγητής σου!!! Ο Σπένσερ! Θέλει λέει να μας δει οπωσδήποτε αύριο! Εμένα ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ! Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Εεεε; ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;** του φώναζε αρπάζοντάς τον από τον γιακά και τραντάζοντάς τον απότομα μπρος πίσω.

Ο Σέλντον κλαιγοντας και παραδομένος πλήρως στα χέρια της μητέρας του που την είχε πιάσει υστερία, ούρλιαζε πως είχε κάνει ακριβώς ό,τι τον είχε συμβουλέψει.

-**Όχι** Σέλντον, δεν έκανες **τίποτα** από αυτά που σου είπα, γιατί αν τα είχες κάνει τώρα δε θα ήμασταν **σε αυτή την κατάσταση!** Έννοια σου όμως και θα δεις πάρα πολύ καλά αυτά που σου έλεγα! Και μην πεις ότι δε σε είχα προειδοποιήσει...**ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΦΤΕΙΣ!**

Και πετώντας τον σαν σκουπίδι βίαια πάνω στο κρεβάτι, έφυγε κοπανώντας την πόρτα του δωματίου με δύναμη.

Αγκομαχώντας ο Σέλντον από την αναπάντεχη αυτή επίθεση, προσπαθούσε να συνέλθει σκουπίζοντας τα δάκρυά του. Παρακαλώντας τον Θεό να μην έρθει και ο πατέρας του, κουλουριάστηκε στο κρεβάτι ξεσπώντας ξανά σε λυγμούς. Και έτσι τον βρήκε το πρωί της νέας μέρας που χάραξε, νιώθοντας στο μάγουλο του μια ζεστή ακτίνα του ήλιου που χάιδευε ελαφρά το πρόσωπο του. Ίσως και να ήταν το μόνο ζεστό αγγίγμα που θυμόταν να τον αγγίζει μετά από τόσα χρόνια.

-Ντύσου γρήγορα φεύγουμε... του είπε η μητέρα του μπαίνοντας απότομα στο δωμάτιο του τελείως ανέκφραστη.

-Ο μπαμπάς; ρώτησε ο Σέλντον γεμάτος αγωνία καθώς σηκώνονταν όσο πιο γρήγορα μπορούσε από το κρεβάτι για να μην τσαντίσει πάλι την μητέρα του.

-Θα έρθει κατευθείαν μετά από την δουλειά το μεσημέρι. Θα με περιμένει έξω από το σχολείο... Ήσουν πολύ τυχερός χτες, **πάρα πολύ τυχερός!** Για να δούμε αν θα είσαι και σήμερα... του είπε κοιτώντας τον με ένα βλέμμα όλο νόημα κάνοντάς τον να χάσει γρήγορα το ζεστό άγγιγμα του ήλιου, αντικαθιστώντας το απότομα με μια παγωμένη ριπή ψυχρού αέρα όπου του διαπερνούσε όλο του το κορμί.

Φτάνοντας στο σχολείο, ο Σέλντον πήγε κατευθείαν να βρει τον δάσκαλό του έχοντας σκοπό να του μιλήσει, να τον κάνει να πάρει πίσω την πρόσκληση που είχε κάνει στους γονείς του. Λίγο πριν μπουν στην αίθουσα, βλέποντάς τον να περιφέρετε στην αυλή του σχολείου, έτρεξε κατευθείαν κοντά του.

-Κύριε Σπένσερ θέλω να σας μιλήσω... του είπε δείχνοντας την αγωνία που τον κατέτρεχε.

-Τι συμβαίνει Σέλντον; τον ρώτησε σκύβοντας με ειλικρινές ενδιαφέρον προς το μέρος του.

-Πρέπει να ακυρώσετε οπωσδήποτε την σημερινή σας συνάντηση με τους γονείς μου! του είπε τρέμοντας ολόκληρος.

-Γιατί Σέλντον; Έγινε κάτι; τον ρώτησε προσπαθώντας να τον βολιδοσκοπήσει.

-Ακούστε αυτό που σας λέω... **ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΠΟΛΥ!** συνέχισε να του λέει δείχνοντάς του πόση απόγνωση έκρυβε στην καρδιά του.

-Σου ορκίζομαι ότι αν μου πεις τι συμβαίνει θα την ακυρώσω την συνάντηση... του απάντησε κοιτώντας τον στα μάτια.

-Αυτό.....αυτό κύριε Σπένσερ δεν μπορώ να το κάνω.... Όμως σας παρακαλώ ακυρώστε την! συνέχισε να του λέει κυριολεκτικά εκλιπαρώντας τον.

-Λυπάμαι Σέλντον, αλλά δεν μου αφήνεις άλλα περιθώρια... Αφού δεν νοιάζεσαι εσύ για τον εαυτό σου, θα

πρέπει να το κάνει κάποιος άλλος... του απάντησε καθώς σηκώνονταν και πάλι όρθιος.

-Και τώρα σε παρακαλώ πήγαινε στο μάθημα σου...

Η μέρα κυλούσε βασιανιστικά αργά μέχρι να φτάσει στο τέλος της. Και όταν επιτέλους έφτασε, ο Σέλντον λίγο πριν φύγει από την αίθουσα, κοίταξε γρήγορα έξω από το παράθυρο. Βλέποντας την μητέρα του να περιμένει στην είσοδο του σχολείου και τον πατέρα του να καταφθάνει σοβαρός όπως πάντα, άφησε μια μεγάλη ανάσα απόγνωσης.

-Εσύ Σέλντον θα περιμένεις εδώ, μόλις τελειώσω με την συνάντηση που έχω με τους γονείς σου θα σε ειδοποιήσω να κατέβεις... άκουσε να του λέει ο κύριος Σπένσερ ανοίγοντας την πόρτα στην επιστάτρια την κυρία Ντάλντον.

Φεύγοντας από την αίθουσα αποφασισμένος για όλα, ο κύριος Σπένσερ κατέβηκε κάτω στον προαύλιο χώρο και αφού υποδέχτηκε τους γονείς του Σέλντον με σοβαρό ύφος, κατευθύνθηκαν όλοι μαζί πια για το γραφείο του διευθυντή.

Όταν άνοιξε ξανά η πόρτα της αίθουσας που περίμενε ο Σέλντον παρέα με την κυρία Ντάλντον, είχαν περάσει δύο ολόκληρες ώρες. Βλέποντας τον καθηγητή του να μπαίνει μέσα με ένα χαμόγελο ικανοποίησης, ο Σέλντον πετάχτηκε αμέσως όρθιος.

-Να είσαι σίγουρος αγόρι μου, ότι από εδώ και στο εξής η ζωή σου θα αλλάξει προς το καλύτερο... Στο υπόσχομαι αυτό! του είπε ο κύριος Σπένσερ γεμάτος σιγουριά.

-Έλα, οι γονείς σου περιμένουν κάτω...

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η αθώα καρδιά του Σέλντον γέμισε με ελπίδες ότι ίσως τελικά ο δάσκαλός του να είχε δίκιο. Και το όνειρο που είχε δει τότε, να ήταν απλά ένα άσχημο όνειρο επηρεασμένο από τα λόγια της μητέρας του.

Βλέποντας και τους δύο γονείς του να τους υποδέχονται με ένα χαμόγελο στα χείλη, θυμήθηκε κάποιες πολύ παλιές στιγμές τους που ήταν ξανά όλοι μαζί έτσι, χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Τότε που ο πατέρας του τον έπαιρνε στα γόνατά του και έπαιζε μαζί του όλη μέρα. Που η μητέρα του μαγείρευε και τραγουδούσε ξέγνοιαστη κάτω, στην κουζίνα του σπιτιού τους.

Παίρνοντας τον από το χέρι ο πατέρας του, ένιωσε την σκληρή του παλάμη να τον σφίγγει σαν μέγγενη κόβοντας του απότομα κάθε χαρούμενη σκέψη. Αφού αποχαιρέτησαν τον δάσκαλό του ευχόμενοι καλό καλοκαίρι, έφυγαν οι τρεις τους παίρνοντας τον δρόμο του γυρισμού.

Φτάνοντας στο σπίτι τους, ο Σέλντον περίμενε ανά πάσα ώρα και στιγμή κάποιο ξέσπασμα είτε από την μητέρα του, είτε από τον πατέρα του, είτε και από τους δύο. Μα δεν έγινε απολύτως τίποτα. Τρώγοντας όλοι μαζί σαν οικογένεια, έκαναν σχέδια για το που θα πήγαιναν διακοπές το καλοκαίρι. Ωστόσο ο Σέλντον μπορούσε να αισθανθεί έναν περίεργο ηλεκτρισμό στην ατμόσφαιρα. Κάτι μέσα του του έλεγε ότι όλα αυτά ήταν ψέματα, ότι ο αληθινός κλόουν που κορόιδευε ήταν ο ίδιος του ο πατέρας. Και ότι πολύ σύντομα θα έβγαζε την μάσκα του ξανά. Απλά περίμενε το πότε.

Το ίδιο βράδυ κιόλας που ο Σέλντον καθόταν στο δωμάτιό του, άκουσε δυνατές φωνές και κλάματα σπαραγμού. Ήταν η μητέρα του. Ακούγοντάς την να εκλιπαρεί για την ζωή της, ταραγμένος έτρεξε και κλείδωσε αμέσως την πόρτα του δωματίου του. Ύστερα από λίγα λεπτά δεν ακουγόταν απολύτως τίποτα. Μια απόκοσμοι σιωπή επικράτησε σε όλο το σπίτι. Και αμέσως μετά άκουσε τα βαριά βήματα του πατέρα του που ανέβαιναν αργά τις σκάλες. Βλέποντας το χερούλι τής πόρτας να κατεβαίνει σιγά-σιγά ο Σέλντον έτρεξε να κρυφτεί πανικόβλητος κάτω από το κρεβάτι του.

-Σέλντον... άνοιξε την πόρτα αμέσως... άκουσε να του λέει ο πατέρας του με ήρεμη φωνή.

Μα εκείνος δεν κουνήθηκε ούτε εκατοστό από την κρυψώνα του.

-Σέλντον σου μιλάω... Δεν ακούς; επανέλαβε με τον ίδιο ήρεμο τόνο φωνής.

-Εντάξει λοιπόν... όπως θες! άκουσε να του λέει για άλλη μια φορά ο πατέρας του και αμέσως μετά ακούγοντας έναν πολύ δυνατό θόρυβο, είδε την πόρτα να σωριάζεται κάτω μπροστά στα μάτια του.

Βλέποντας τα πόδια του πατέρα του να κατευθύνονται προς το μέρος του, δάγκωσε τα δάκτυλα του με δύναμη

προσπαθώντας να μην φωνάζει. Μα βλέποντας το άγριο πρόσωπο του γεμάτο αίματα ξαφνικά μπροστά του, μην αντέχοντας άλλο άρχισε να ουρλιάζει ανεξέλεγκτα. Απλώνοντας το χέρι του ο πατέρας του τον τράβηξε με μια βίαιη κίνηση προς τα έξω. Σηκώνοντάς τον με μια απίστευτη άνεση στον αέρα, αμέσως μετά τον πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Κοιτάζοντάς τον ποια ολόκληρο, ο Σέλντον είδε έντρομος πως εκτός από το πρόσωπο του, υπήρχε αίμα στα ρούχα του, καθώς και στα χέρια του.

-Πραγματικά πίστευες ότι θα με έκανε σκουπίδι ο δάσκαλος σου και θα το άφηνα έτσι; τον ρώτησε έχοντας ένα ειρωνικό ύφος στο πρόσωπο του.

-Το μόνο που έπρεπε να κάνει η μητέρα σου ήταν να σε προσέχει και να σε συμβουλεύει! Και όμως...απέτυχε σε κάτι τόσο απλό και εύκολο... Γι' αυτό πήρε το μάθημα που της αξίζει! **ΠΗΓΕ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΠΡΩΩΡΑ!!!** άκουσε να του λέει γελώντας με ένα βλέμμα που όμοιο του δεν είχε ξαναδεί.

-**Και τώρα ήρθε η δικιά σου σειρά!** του είπε ουρλιάζοντας με όση δύναμη είχε, αρπάζοντάς τον απότομα από το πόδι.

Παλεύοντας ο Σέλντον για να ελευθερωθεί, κλώτσαγε ανήμπορος όπου μπορούσε, μα ήταν ανώφελο. Ότι και αν έκανε ούτε καν άγγιζε τον πατέρα του. Δίνοντάς του ένα δυνατό χαστούκι ο πατέρα του, ο Σέλντον χάνοντας για λίγο τις αισθήσεις του, ένιωσε έναν παγωμένο αέρα από την μέση και κάτω, σε αντίθεση με την απόκοσμη ζεστή ανάσα που ένιωσε πίσω από το αυτί του. Και τότε ένιωσε να πονάει όσο ποτέ άλλοτε.

Αν και βρισκόταν σε μια ημιλιπόθυμη κατάσταση, ο πόνος που ένιωσε ήταν τόσο αφόρητος που δεν άργησε να χάσει εντελώς πια τις αισθήσεις του. Μα αυτό δεν ήταν αρκετό για να σταματήσει τον πατέρα του. Συνέχιζε ακάθεκτος το έργο του κυριευμένος από μία σαδιστική ηδονή, που ήταν τόσο μεγάλη που δεν σταμάτησε ακόμα και όταν είδε το εύθραυστο σώμα τού γιου του να πλημμυρίζει με αίμα.

Το μαρτύριο του Σέλντον κράτησε δύο ολόκληρες ώρες. Τις ελάχιστες στιγμές που ανακτούσε τις αισθήσεις του και

άνοιγε για λίγο τα μάτια του, το μόνο που έβλεπε ήταν τον Λιλιβήθρα που στεκόταν ακριβώς απέναντί του και του χαμογελούσε με τον πόνο ζωγραφισμένο και στα δικά του μικροσκοπικά ματάκια.

Όταν πια έχασε για πολλοστή φορά την επαφή με τον κόσμο του, ο Σέλντον βρισκόταν στην Λιλιβηθρούπολη. Το πρώτο πλάσμα που τον υποδέχτηκε τρέχοντας κοντά του, ήταν ο χιονούλης, ένας ολόλευκος μονόκερος που αμέσως μόλις έφτασε κοντά του, άρχισε να του γλύφει τα χέρια. Δίχως να νιώθει πια πόνο, είδε χαρούμενος πάνω στην πλάτη του μονόκερου να κάθεται ο Λιλιβηθρούλης που του χαμογελούσε γεμάτος ξενοιασιά.

-Καλώς όρισες στον κόσμο μας Σέλντον! του είπε γεμάτος χαρά απλώνοντας τα χέρια του διάπλατα, θέλοντας να τον υποδεχτεί όσο πιο εγκάρδια μπορούσε.

-Έλα ανέβα! Ο χιονούλης σε περίμενε πολύ καιρό τώρα! Όλο για εσένα μιλούσε! του είπε χαϊδεύοντας στοργικά την λευκή του καίτη.

-Μπορώ να ανέβω στα αλήθεια; ρώτησε με την παλιά του παιδική αθωότητα ο Σέλντον δείχνοντας πόσο πολύ το ήθελε και ο ίδιος.

-Μα φυσικά! Έλα λοιπόν τι περιμένεις!!! τον παρότρυνε και άλλο ο μικροσκοπικός του φίλος.

Δίχως να χάσει άλλο χρόνο, ο Σέλντον βλέποντας τον Μονόκερο να λυγίζει τα μπροστινά του πόδια λίγο προς τα κάτω χαμηλώνοντας έτσι το ύψος του, σκαρφάλωσε αμέσως επάνω του. Με το που ένιωσε το πλάσμα τον Σέλντον να το κρατάει αρκετά γερά, σηκώθηκε και πάλι όρθιο.

-Και τώρα που πάμε; ρώτησε τον Λιλιβηθρούλη που καθόταν ακριβώς μπροστά του.

-Μα που αλλού!!! **ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΛΙΛΙΒΗΘΡΟΥΠΟΛΗ ΧΑΖΕ!** φώναξε παιχνιδιάρικα ο φίλος του σηκώνοντας τα χέρια του ψηλά.

-Εμπρός χιονούλι! ΦΥΓΑΜΕΕΕΕΕΕ!!! αναφώνησε γεμάτος ενθουσιασμό δίνοντας το πρόσταγμα στον Μονόκερο για να ξεκινήσει.

Δίχως να περιμένει κάτι άλλο, ο πανέμορφος λευκός Μονόκερως, αφού σηκώθηκε πρώτα όρθιος στα πσινά του πόδια, άφησε ένα χλιμίντρισμα που αντήχησε μέχρι τα πέρατα του μαγικού αυτού κόσμου. Και ύστερα χάθηκαν οι τρεις τους στα βάθη ενός κόσμου, όπου μόνο όσοι είχαν την αγνότητα ενός παιδιού μπορούσαν να ζήσουν εκεί. Και ο Σέλντον αναμφίβολα ήταν ένας από αυτούς.

Χαμένος ανάμεσα στις Αστρολαμπίδες που έτρεξαν και αυτές να τον υποδεχτούν, ήλπιζε ότι μια μέρα ίσως έβλεπε και εκείνος τα σχέδια τους στον βραδινό ουρανό της Λιλιβηθρούπολης. Και ποιος ξέρει, ίσως κάποτε να σχημάτιζαν και την δικιά του μορφή, δίνοντας ζωή, στο δικό του παραμύθι.

Όταν έφθασε η αστυνομία ειδοποιημένη από τους γείτονες που ανησύχησαν από τα άγρια ουρλιαχτά του άνδρα, σπάζοντας την πόρτα και μπαίνοντας μέσα στο σπίτι βρήκαν μια γυναίκα κατακρεουργημένη, ένα παιδί νεκρό ημίγυμνο και κακοποιημένο και έναν άνδρα του οποίου οι σάρκες είχαν ξεσκιστεί σαν να τον είχε κατασπαράξει ένα άγριο θηρίο!

ΤΕΛΟΣ